

Ischering: Jeg kunde jo tildeels slutte mig til det ærede Mindretal, hvis Talsmand nys havde Ordet, men jeg synes, at Sagen foreligger simplere, naar man Summa for Summa opstiller de Ændringer, man ønsker gjort i det foreliggende Forslag fra et Antal Medlemmer her af Thinget. Det er mig nemlig meget om at gjøre at give min Stemme til Rigsretsactionen, men, dersom den skal have det Omfang, som her er bebudet, og dersom Erstatningskravet skal gjøres gjældende i den Udstrækning, saa anseer jeg det for et stort Misgreb fra Rigsdagens Side, et Misgreb, saa stort, at jeg hellere vil stemme imod Actionen. Jeg er gaaet til den yderste Grændse for at forsøge, om jeg skulde kunne faae denne, efter min Mening, store Feil forandret, modificeret; det lyktes mig sandsynligvis ikke, og jeg vil da blive nødt til at stemme mod hele Forslaget. At gjentage de forskjellige Betragtninger, som kunne gjøres gjældende for at forsvare dette Synspunkt, troer jeg vil være unyttigt. Der er ganske saa Timer siden, vi forlode dette Spørgsmaal, og, dersom der ikke kommer ganske nye Betragtninger frem, som foranledige Svar fra min Side, skal jeg blive staaende herved.

Tutein: Jeg skal blot tillade mig at tilføie, at, forsaavidt Discussionen ikke føres videre, skal jeg ganske slutte mig til, hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet. Ogsaa jeg anseer det at være af en saa overveiende Bigtighed, at Thinget ikke gjør Erstatningskravet gjældende for de Omkostninger, der ere medgaaede til Rustningerne, at jeg, hvis Thinget skulde beslutte en Rigsretsaction, begrundet paa et saa vidt Omfang, sandsynligvis vil see mig nødt til at stemme imod Rigsretsactionen.

Grundtvig: Det er vistnok Thinget bekendt, at jeg stemte imod at stille den forrige Rigsretsaction, det forrige Søgmaal mod Ministeriet, — som var foreslaaet paa en, som mig synes, langt bedre Maade end det nu foreliggende —, i Bero. Det kan derfor ikke være andet, end at jeg maa finde, at det Søgmaal, som her er foreslaaet, og som ene og alene indskrænker sig til de Overfridelser af

Finantsloven, hvort Ministeriet har gjort sig skyldigt, i mine Dine maa være meget utilfredsstillende, ligesom jeg ogsaa maatte tage meget feil, hvis ikke Søgmaalet, ved at indskrænkes dertil, vil blive meget vanskeliggere at gennemføre, og at det da bliver mere uønsket, hvort vidt Rigsretsactionen vil skaffe Rigsdagen Fyldestgjørelse. Hvis jeg derfor ikke havde anseet det for aldeles unyttigt og kun tidsspildende, saa skulde jeg ogsaa have stillet et Ændringsforslag om at inddrage under Søgmaalet hele Ministeriets Embedsførelse, og da navnlig dets Tilraadelse af Forordningen af 26de Juli, ligesom dets efter min Overbeviisning grundlovsstridige Affættelser; men, blot for at have den Tilfredsstillelse at have gjort min Anskuelse saa gjældende som muligt, vilde jeg ikke stille noget saadant Forslag, og da jeg ontrent kan forudssee, at vistnok Ingen af dette Things Medlemmer vil staae mig bi med at stille et saadant til sidste Forhandling, saa har jeg heller ikke det isinde. Jeg vil kun erklære min bestandige Overbeviisning derom, og, da blot lægge til, at de, som nu foreslaae, at ogsaa dette Søgmaal skulde indskrænkes saaledes, at der skulde ikke fordredes nogen Erstatning eller taltfald kun en i Sammenligning ubetydelig, hvorved man altsaa, enten udtrykkeligt eller siltiende, erklærede, at man ansaae den angivne Nødvendighed af Rustningerne for en fuldkommen Retfærdiggjørelse af de Overfridelser, der derved havde fundet Sted — de, som ville det, de ville, det mener jeg maa være klart, skulde ikke Søgmaalet, og de gribe denne Udvei, for med et vist Skin at kunne stemme imod Søgmaalet, uden at det dog derved skal synes, at man vil hjælpe Ministeriet til at undgaae det. Naar een af de ærede Talere i den Aalebning henvisste til al den Trøtte, der havde været baade idag og tidligere om Rustningerne, da var det mig ogsaa en ganske forunderlig Ting, at han ikke syntes at tænke paa, at der var en Mulighed i, at hvad der var bleven talt kunde rokke hans og de Andres Overbeviisning om Rustningernes Nødvendighed og Hensigtsmæssighed; han antog det for afgjort, at netop Drøfflister derom maatte have bevist, hvad han ønskede bevist, at de vare nødvendige og hensigtsmæssige. Hvad